

Een bruiloftgedicht uit de 19e eeuw.

1820—1845

HULDE

ter gelegenheid van het
ZILVEREN BRUILOFS-FEEST,
toegebracht aan mijn
Waarde Ouders

ARIJAN VAN BEVERWIJK,
geboren den 3den Januarij 1797,
en

GRIETJE NEURING,
geboren den 23sten Maart 1797,
in den Echt vereenigd
Te Kampen den 4den Mei 1820,
door deszelfs oudsten zoon
JUSTUS VAN BEVERWIJK.

* * *

't Is Hoogtijd, als in prille jaren
De Min twee harten samenbindt,
En dart'lend om de blonde haren
Een krans van frissche rozen windt;
Wanneer bij 't klemmen van de handen,
Bij 't streng'len van de teêrste banden,
En de offergeur van 't echtaltaar,
Een leven vol van zaligheden,
Een paradijs, waar eng'len treden,
Zich opend voor het jeugdig paar.

Maar als eens vijf-en-twintig jaren,
Sinds dat te vlug gevloten uur,
Ons over 't hoofd zijn heengevaren,
Met al hun wiss'lend zoet en zuur;
Dan nog elkaâr aan 't hart te prangen;
Dan in elkanders arm te hangen,
Met onverkoelde liefde en vreugd;
Dat, Vrienden, mag een feestdag heeten,
Een dag van heil, nooit te vergeten,
Het heerlijkst loon voor trouw en deugd.

Heil, driewerf heil! die dag is u verschenen,
Gelukkig paar: ontvang de feestgroet thans;
Wat rijkdom immer de echtstaat kan verleenen,
Hij werd uw deel, bestraalt u met zijn glans,
Een tal van weelderige huw'lijkslooten
Omringt u, houdt u als een tuin omsloten,
Getuigen van uw eed'len stam en aard;
Wat schat ter wereld kan bij dezen halen?
Geen milder gaaf kan van den hemel dalen,
Geen is des Zangers lied meer waard.

Slechts ééne bede; één wensch nog blijft hem over;
Waar is het hart dat klopt en niet meer wenschte;
Als eens (traag koom' die stond!) uw groenend lover
De najaarswind voelt snerpen, en verflenst;
Als gij den winter in 't verschiet ziet grimmen,
De zon uws levens, moegestraald, de kimmen
Genaakt om niet weer op te gaan,
Dat dan haar laatste goudglans, voor 't verduistren,
Uw derde bruiloft, feestlijk op moog' luistren,
En u verblijde tot aan 't eind der baan.

* *

Het gedicht kan zeker geen aanspraak maken op oorspronkelijkheid. Maar afgezien van de min of meer litteraire verdienste zal het tegenwoordige geslacht het enigszins gênant vinden een hoogstens 24 jarig jongmens zijn ouders aldus te horen toespreken. Laten we ons troosten met de overweging, dat zijn oudere tijdgenoot Bilderdijk in een dergelijk geval zeker het praedicaat ongeneerd zou verdiend hebben. In alle geval — de bruiloftsgasten zullen met bewondering geluisterd hebben naar den „Zanger” op het zilveren feest van het bruidspaar: „deszelfs oudsten zoon”. Geen beter bewijs dan dat mijn grootmoeder: Trijntje van Beverwijk (5 Dec. 1805—1 Juni 1872), zuster van de bezongen bruidegom, de met zilveren letters op blauw papier gedrukte bruiloftszang (waren de Van Beverwijks niet oorspronkelijk drukkers?) zorgvuldig bewaard heeft en ze zeker dikwijls zal hebben overgelezen. En — laten we ook de uitspraak van Prof. Huizinga niet vergeten: „Het is heel moeilijk, om door de sluier der poëzie heen het leven van de tijd te zien” (Herfsttij der Middeleeuwen, blz. 172).

C. J. Bouhuijs.